

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit
(Bułgaria) w dniu 18 marca 2022 r. – Postępowanie karne**

(Sprawa C-209/22)

(2022/C 213/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strony w postępowaniu głównym

Rayonna prokuratura Lovech, teritorialno oddelenie Lukovit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuacje faktyczne, w którym środki przymusu w postaci rewizji osobistej i zajęcia zostały zastosowane w toku dochodzenia w sprawie o przestępstwo związane z posiadaniem środków odurzających wobec osoby fizycznej, co do której policja przypuszcza, że jest ona w posiadaniu środków odurzających, są objęte zakresem stosowania dyrektywy 2013/48/UE⁽¹⁾ w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności oraz dyrektywy 2012/13/UE⁽²⁾ w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: jaki jest status takiej osoby w rozumieniu dyrektyw, jeżeli prawo krajowe nie zna prawnego pojęcia „podejrzanego”, a osobie tej nie został nadany status „oskarżonego” w oficjalnym zawiadomieniu, i czy takiej osobie należy w takim przypadku przyznać prawo do informacji oraz prawo dostępu do adwokata?
- 3) Czy zasada legalności i zakaz arbitralności pozwalają na wprowadzenie regulacji krajowej takiej jak art. 219 ust. 2 Nakazatelno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), który przewiduje, że organ ścigania może nadać status oskarżonego także po sporządzeniu protokołu z pierwszej czynności dochodzeniowej wobec tej osoby, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zna prawnego pojęcia „podejrzanego”, a prawo do obrony na podstawie prawa krajowego powstaje dopiero z chwilą formalnego nadania statusu „oskarżonego”, co z kolei zależy od uznania organu ścigania, i czy taka procedura krajowa narusza skuteczne wykonywanie i istotę prawa dostępu do adwokata na podstawie art. 3 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2013/48/UE?
- 4) Czy zasada praktycznej skuteczności prawa Unii pozwala na praktykę krajową, zgodnie z którą sądowa kontrola środków przymusu w celu uzyskania dowodów, w tym rewizji osobistej i zajęcia w postępowaniu przygotowawczym, nie pozwala na zbadanie, czy doszło do wystarczająco poważnego naruszenia praw podstawowych podejrzanych i oskarżonych, które są zagwarantowane w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dyrektywie 2013/48/UE i dyrektywie 2012/13/UE?
- 5) Czy zasada państwa prawa dopuszcza krajowe przepisy i orzecznictwo, zgodnie z którymi sąd nie jest uprawniony do kontroli nadania danej osobie statusu oskarżonego, podczas gdy właśnie i wyłącznie od tego formalnego aktu zależy, czy zostaną tej osobie fizycznej zapewnione prawa do obrony w przypadku zastosowania wobec niej środków przymusu w celach przeprowadzenia dochodzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 294, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 142, s. 1